

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:- ତୁମକୁ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର ଯେ ଦୁଃଖହରଣକାରୀ ବାବା ଆମକୁ ସୁଖଧାମକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି, ଆମେ ସାଞ୍ଚରଗର ପରୀ ବା ରାଜକୁମାର ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ପିଲାମାନଙ୍କର କେଉଁ ସୂଚକ ଦେଖି ବାବା କୌଣସି ଚିନ୍ତା କରିନଥା’ନ୍ତି – କାହିଁକି ?

ଉତ୍ତର:- କେହି-କେହି ପିଲା ଅତି ଉତ୍ତମ ସୁଗନ୍ଧଯୁକ୍ତ ଫୁଲ ସଦୃଶ ଅଟନ୍ତି, ଆଉ କାହା ଭିତରେ ଟିକିଏ ବି ସୁଗନ୍ଧ ଅର୍ଥାତ ଦିବ୍ୟଗୁଣ ନାହିଁ । କାହାର ଅବସ୍ଥା ବହୁତ ଭଲ ରହୁଥିବା ବେଳେ ଆଉ କେହି ମାୟାର ତୋଫାନରେ ହାରି ଯାଆନ୍ତି, ଏହିସବୁ କଥାକୁ ଦେଖୁଥିଲେ ମଧୁସ୍ ବାବା କୌଣସି ଚିନ୍ତା କରିନଥା’ନ୍ତି କାରଣ ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗର ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି ଯେଉଁଠି ସବୁ ପରକାରର ପଦ ଆବଶ୍ୟକ । ତଥାପି ମଧୁସ୍ ବାବା ଶିକ୍ଷା ଦେଇ କହୁଛନ୍ତି - ପିଲାମାନେ ଯେତେ ଦୂର ସମ୍ଭବ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରୁହ । ମାୟାର ତୋଫାନକୁ ଭର ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଅତି ମିଠା ଅବିନାଶୀ ବାବା ମିଠା-ମିଠା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ତ ତୁମେ ଜାଣିଛ ନା ବାବା ଅତିମିଠା ଅଟନ୍ତି । ପୁଣି ଶିକ୍ଷାଦାତା ଶିକ୍ଷକ ମଧୁସ୍ ଅତିମିଠା ଅଟନ୍ତି । ଏଠାରେ ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ବସୁଛ ତେବେ ଏହି କଥା ମନେ ରହିବା ଦରକାର ଯେ ବାବା ବହୁତ ମିଠା ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କଠାରୁ ଆମକୁ ସାଞ୍ଚରଗର ବରସା ମିଳୁଛି । ତୁମେ ତ ଏଠାରେ ବେଶ୍‌ସ୍ଥାଳସ୍ଥରେ ବସିଛ, ବାବା କେତେ ମିଠା ଅଟନ୍ତି । ଏହି ଖୁସି ମନରେ ରହିବା ଦରକାର । ବାବା ଆମକୁ ଅଧାକଲ୍‌ପ ପାଇଁ ସୁଖଧାମ ନେଉଛନ୍ତି, ଦୁଃଖହରଣ କରୁଛନ୍ତି । ପରଥମତଃ ଏଭଳି ପରିସ୍ଥ ବାବା ଅଟନ୍ତି ପୁଣି ବାବା ଆମର ଶିକ୍ଷକ ମଧୁସ୍ ହେଉଛନ୍ତି । ଆମକୁ ସାରା ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ରହସ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯାହାକୁ ଆଉ କେହି ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହି ଚକ୍ର କିପରି ଘୁରୁଛି, ୮୪ ଜନ୍ମ କିପରି ବିଠୁଛି - ଏ ସମସ୍ତ କଥା ବିସ୍ତାରରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ସାଥୀରେ ମଧୁସ୍ ନେଇଯିବେ । ଏଠାରେ ତ ଆମର ରହିବାର ନାହିଁ । ବାବା ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ସାଥୀରେ ନେଇଯିବେ । ଆଉ ବାକି ଅଳ୍ପ ଦିନ ଅଛି । କୁହାଯାଏ ବହୁତ ଯାଇ ଅଳ୍ପ ରହିଛି... । ବାକି ଆଉ ଅଳ୍ପ ସମୟ ଅଛି ସେଥିପାଇଁ ଜଳଦି-ଜଳଦି ମୋତେ ସ୍ଥାଦ କର ତେବେ ତୁମର ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନନ୍ତର ପାପର ବୋଝ ଯାହା ଜମା ଅଛି, ତାହା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଯଦିଓ ମାୟାର ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲିଛି, ତୁମେ ମୋତେ ମନେପକାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବ କିନ୍ତୁ ମାୟା ସ୍ଥାଦ କରିବାକୁ ଦେବ ନାହିଁ, ଏକଥା ମଧୁସ୍ ବାବା କହିଦେଉଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ କେବେ ଚିନ୍ତା କର ନାହିଁ । କେତେ ବି ସଂକଳ୍ପ, ବିକଳ୍ପ, ତୋଫାନ ଆସୁ, ସାରା ରାତି ସଂକଳ୍ପରେ ନିଦ ମଧୁସ୍ ନହେଉ ତେବେ ମଧୁସ୍ ଡରିବାର ନାହିଁ, ବାହାଦୁର ହୋଇ ରହିବାର ଅଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏସବୁ ଆସିବ ନିଶ୍ଚିତ । ସାଞ୍ଚପନ ମଧୁସ୍ ଆସିବ, ତେଣୁ ଏସବୁ କଥାରେ ଡରିବାର ନାହିଁ, ଏହା ଯୁଦ୍ଧ ଭୂମି ଅଟେ ନା । ଏସବୁ କିଛି ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ଯୁଦ୍ଧ କରୁଛ ମାୟାକୁ ଜିତିବା ପାଇଁ ବାକି ଏଥିରେ କୌଣସି ନିଃଶଞ୍ଚାସ ଆଦି ବନ୍ଦ କରିବାର ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ଶରୀରରେ ଥିବା ବେଳେ ନିଃଶଞ୍ଚାସ ଚାଲିଥାଏ । ଏଥିରେ ନିଃଶଞ୍ଚାସ ଆଦି ବନ୍ଦ କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କର ନାହିଁ । ହଠାତ୍ ଆଦିରେ କେତେ କଷ୍ଟ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ଅନୁଭବୀ ଅଟନ୍ତି । ଅଳ୍ପ ଅଳ୍ପ ଶିଖୁଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଫୁରସତ ଥିବା ଦରକାର ନା । ଯେପରି ଆଜିକାଲି ତୁମକୁ କହୁଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ଭଲ କିନ୍ତୁ ଆମକୁ ଫୁରସତ କାହିଁ, ଏତେ କାରଖାନା ଅଛି, ଏହା ଅଛି... । ତୁମକୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମିଠା-ମିଠା ପିଲାମାନେ, ପରଥମତଃ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ଥାଦ କର ଏବଂ ଚକ୍ରକୁ ସ୍ଥାଦ କର । ବାସ୍ । କ’ଣ ଏହା କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ ଅଟେ ?

ସତ୍ୟଯୁଗ-ତ୍ରେତାରେ ଏମାନଙ୍କର ଅର୍ଥାତ୍ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ପୁଣି ଇସ୍ଲାମୀ, ବୌଦ୍ଧ ଆଦିଙ୍କର ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲିଲା । ସେମାନେ ନିଜର ଧର୍ମକୁ ଭୁଲିଗଲେ, ସେମାନେ ନିଜକୁ ଦେବୀ-ଦେବତା ବୋଲି କହିପାରିବେ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ଅପବିତ୍ର ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଦେବତାମାନେ ତ ପବିତ୍ର ଥିଲେ । ଡ୍ରାମାର ପଲାନ ଅନୁସାରେ ପୁଣି ନିଜକୁ ହିନ୍ଦୁ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ହିନ୍ଦୁ କୌଣସି ଧର୍ମ ନାହିଁ । ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ ନାମ ତ ପରେ ରଖାଯାଇଛି । ଏହାର ଅସଲ ନାମ ଭାରତ ଅଟେ । କହୁଛନ୍ତି ଭାରତମାତାଙ୍କର ଜୟ । କେବେ କ’ଣ ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନର ମାତାମାନେ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି କି । ଭାରତରେ ହିଁ ଏହି ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ସେଥିପାଇଁ ଭାରତର ହିଁ ମହିମା କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି, ତୁମେମାନେ କିପରି ମୋତେ ସ୍ଥାଦ କରିବ । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ଘରକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । କାହାକୁ ? ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ, ତୁମେ ଯେତେ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ଥାଦ କରୁଛ, ସେତେ ପବିତ୍ର ହେଉଛ । ଆମେ ପବିତ୍ର ହୋଇଗଲେ ଦଶତ ମଧୁସ୍ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ ନାହିଁ । ଯଦି ଦଶତ ମିଳିଲା ତେବେ ପଦ କମ୍ ହୋଇଯିବ ସେଥିପାଇଁ ଯେତେ ସ୍ଥାଦ କରିବ ସେତେ ବିକରମ ବିନାଶ ହୋଇଚାଲିବ । ଅନେକ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ସ୍ଥାଦ କରିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ବିରକ୍ତ ହୋଇ ଛାଡି ଦେଉଛନ୍ତି, ଯୁଦ୍ଧ କରୁନାହାନ୍ତି । ଏହିପରି ମଧୁସ୍ ଅଛନ୍ତି । ଜାଣିଛନ୍ତି ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି, ଏଥିରେ ବହୁତ ଫେଲ ମଧୁସ୍ ହେବେ । ଗରୀବ ପ୍ରଜା ମଧୁସ୍ ଦରକାର । ଯଦିଓ ସେଠାରେ ଦୁଃଖ ଅନୁଭୂତି ହୋଇନଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଗରୀବ ଓ ସାହୁକାର ତ ରହିବେ । ଏହା ହେଉଛି କଳିଯୁଗ, ଏଠାରେ ସାହୁକାର ବା ଗରୀବ ଉଭୟ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ଉଭୟ ସୁଖୀ ରହିଥା’ନ୍ତି । ପରନ୍ତୁ ଗରୀବ ସାହୁକାରର ଅନ୍ତର ତ ରହିବ ନା । ଦୁଃଖର ନାମ ରହିବ ନାହିଁ । ବାକି କ୍ରିମାନୁସାରେ ତ ରହିବେ । ସେଠାରେ କୌଣସି ରୋଗ

ହେବ ନାହିଁ । ବୀରଘାୟ ହେବେ । ଏହି ଦୁଃଖଧାମକୁ ସମସ୍ତେ ଭୁଲିଯିବେ, ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତୁମର ଦୁଃଖ କଥା ମନେ ରହିବ ନାହିଁ । ବାବା ଏବେ ଦୁଃଖଧାମ ଏବଂ ସୁଖଧାମର ସମୃଦ୍ଧି ଦେଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ କହୁଛନ୍ତି ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଥିଲା କିନ୍ତୁ କେବେ ଥିଲା, କିପରି ଥିଲା ? କିଛି ବି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମେ ବର୍ଷର କଥା ତ କାହାର ମନେ ମଧ୍ୟ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କାଲି ତୁମେ ସୁଖରେ ଥିଲ, ପୁଣି କାଲି ସୁଖରେ ରହିବ ତେଣୁ ବାବା ଏଠାରେ ବସି ଫୁଲମାନଙ୍କୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ଇଏ ଭଲ ଫୁଲ ଅଟନ୍ତି, ଏହି ପୂର୍ବକାରର ମେହନତ କରୁଛନ୍ତି । ଇଏ ସ୍ଥିର ବୁଦ୍ଧି ନୁହଁନ୍ତି । ଇଏ ପଥରବୁଦ୍ଧି ଅଟନ୍ତି । ବାବାଙ୍କର କୌଣସି କଥାର ଚିନ୍ତା ନାହିଁ । ହି ଭାବୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ଜଳଦି ପାଠ ପଢ଼ି ସାହୁକାର ହୋଇଯାଆନ୍ତୁ, ପାଠ ମଧ୍ୟ ପଢ଼ିବାକୁ ହେବ ନା, ତୁମେମାନେ ସନତାନ ତ ହୋଇଛ, କିନ୍ତୁ ଜଳଦି ପାଠ ପଢ଼ି ହୋସିଆର ହୋଇଯାଅ ଏବଂ କିଏ କେତେ ପାଠ ପଢ଼ି ପୁଣି ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, କିପରି ଫୁଲ ଅଟନ୍ତି - ଏସବୁ ବାବା ବସି ଦେଖୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଏହା ହେଉଛି ଚୈତନ୍ୟ ଫୁଲମାନଙ୍କର ବଗିଚା । ଫୁଲଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ କେତେ ଖୁସି ଲାଗିଥାଏ । ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣୁଛନ୍ତି ଯେ ବାବା ଆମକୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ବରଷା ଦେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କଲେ ତୁମର ପାପ କଟିଯିବ । ନରେନ୍ଦ୍ର ଦଶ୍ ଡୋଗ କରି ପୁଣି ପଦ ପାଇବ ଏହାକୁ ମାନୀ ଏବଂ ମୋଚରା ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ତେଣୁ ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ଏଭଳି ଯାଦ କର ଯେପରି ଜନମ-ଜନମାନତରର ପାଟ କଟିଯିବ । ଏହି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିବା ଉଚିତ୍ । ଏହି ଚକ୍ର ଘୁରି ଚାଲିଛି, କେବେ ବନ୍ଦ ହେଉନାହିଁ । ଉତ୍କଳୀ ସଦୃଶ ଧିରେ ଧିରେ ଚାଲୁଅଛି, ଉତ୍କଳୀ ସବୁଠାରୁ ଧୀରେ ଚାଲିଥାଏ । ସେହିପରି ଏହି ବେହେରା ଡରାମା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଧୀରେ ଚାଲୁଛି । ଟିକ୍-ଟିକ୍ ହୋଇ ଚାଲିଛି । ଟି ହଜାର ବର୍ଷରେ କେତେ ସେକେଣ୍ଡ, କେତେ ମିନିଟ୍ ହେଉଛି ଏହି ହିସାବ ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନେ ବାହାର କରି ପଠାଉଛନ୍ତି । ଯଦି ଲକ୍ଷ୍ମେ ବର୍ଷର କଥା ହୋଇଥାନ୍ତା ତେବେ କେହି ବି ହିସାବ ବାହାର କରି ପାରିନଥାନ୍ତେ । ଏଠାରେ ବାବା ଏବଂ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ବସିଛନ୍ତି । ବାବା ଜଣ-ଜଣଙ୍କୁ ବସି ଦେଖୁଛନ୍ତି - ଇଏ ବାବାଙ୍କୁ କେତେ ଯାଦ କରୁଛି, କେତେ ଜଞ୍ଜାନ ଧାରଣ କରିଛି, ଅନୁମାନଙ୍କୁ କେତେ ବୁଝାଇଛି । ଏହା ତ ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ । କେବଳ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦିଅ । ବସ୍ତାନ୍ତ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି । କୁହ, ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ଶିବବାବା । କାଶୀକୁ ଗଲେ ମଧ୍ୟ ଶିବବାବା-ଶିବବାବା କହି ଯାଦ କରିଥା'ନ୍ତି ଓ ଉଚିତ ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ଡାକିଥା'ନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଶାଳିଗ୍ରାମ ଅଟ । ଆତ୍ମା ବିଲକୁଲ୍ ଛୋଟ ତାରକା ଅଟେ, ଏଥିରେ କେତେ ପାର୍ଟ ଭରି ରହିଛି । ଆତ୍ମା ଛୋଟ ବଡ଼ ହୋଇନଥାଏ କିମ୍ବା ବିନାଶ ହୋଇନଥାଏ, ଆତ୍ମା ତ ଅବିନାଶୀ ଅଟେ । ଏଥିରେ ଡରାମାର ପାର୍ଟ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ହୀରା ସବୁଠାରୁ ମଜବୁତ ହୋଇଥାଏ । ଏହାପରି ଶକତ ପଥର ଆଉ କିଛି ନାହିଁ, ଜୋହରୀମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତୁମେ ଆତ୍ମା କଥା ବିଚାର କର, ଏହା କେତେ ଛୋଟ କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ କେତେ ପାର୍ଟ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ଯାହାକି କେବେ ମଧ୍ୟ ଘଷି ହୋଇନଥାଏ । ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଅନୁ କେଉଁଠି ଆତ୍ମାମାନେ ତ' ନାହାନ୍ତି । ଏହି ଦୁନିଆରେ ଏଭଳି କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ନାହାନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ଆମେ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ସତଗୁରୁ କହିପାରିବା । ଇଏ ଏକମାତ୍ର ଅବିନାଶୀ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ଅଟନ୍ତି ଯିଏକି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମନମନାଭବର ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି କୌଣସି ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀ ମିଳିଲେ, ତାଙ୍କୁ କୁହ ଆଲ୍ଲାଙ୍କୁ ଯାଦ କରୁଛ ନା । ଆତ୍ମାମାନେ ସବୁ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ମୋତେ ଯାଦ କର ତେବେ ତୁମର ବିକରମ୍ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ବାବା ହିଁ ପତିତ-ପାବନ ଅଟନ୍ତି । ଏକଥା କିଏ କହୁଛି, ଆତ୍ମା । ଯଦିଓ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏହାର ଅର୍ଥ ଜାଣିନାହାନ୍ତି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ତୁମେ ସମସ୍ତେ ସୀତା ଅଟ, ମୁଁ ହେଉଛି ରାମ । ମୁଁ ସବୁ ଭକ୍ତମାନଙ୍କର ସଦଗତି ଦାତା । ମୁଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି କରୁଛି । ବାକି ସମସ୍ତେ ମୁକ୍ତିଧାମକୁ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ରହିବ ନାହିଁ କେବଳ ଆମେ ହିଁ ରହିବୁ କାହିଁକି ନା ଆମେ ହିଁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛୁ । ଏଠାରେ ଦେଖ କେତେ ଢେରକୁ ଢେର ମନଦିର ରହିଛି । କେତେ ବଡ଼ ଦୁନିଆ ଅଟେ । ଏଠାରେ କ'ଣ-କ'ଣ ସବୁ ଜିନିଷ ରହିଛି । ସେଠାରେ ଏ ସବୁ କିଛି ରହିବ ନାହିଁ । କେବଳ ଭାରତ ହିଁ ରହିବ । ଏହି ରେଳ ଗାଡ଼ି ଆଦି ମଧ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ । ଏ ସବୁକିଛି ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ସେଠାରେ ରେଳଗାଡ଼ିର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ସେଠାରେ ଛୋଟ ସହର ରହିବ, ରେଳ ତ ଦୂର-ଦୂର ସ୍ଥାନକୁ ଯିବାକୁ ଆବଶ୍ୟକ । ବାବା ତୁମକୁ ସତେଜ କରୁଛନ୍ତି, ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ପଏଣ୍ଟସ୍ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏଠାରେ ବସିଛ । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ସମସ୍ତ ଜଞ୍ଜାନ ରହିଛି । ସେପରି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପାଖରେ ସମସ୍ତ ଜଞ୍ଜାନ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ଯାହାକି ତୁମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଶାନ୍ତିଧାମନିବାସୀ ବାବା ହିଁ ଶାନ୍ତିର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ଆମେ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଶାନ୍ତିଧାମନିବାସୀ ଅଟୁ । ଶାନ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ କେତେ ମୁଣ୍ଡ ପିଟୁଛନ୍ତି । ସାଧୁମାନେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ମନକୁ ଶାନ୍ତି କିପରି ମିଳିବ । କ'ଣ-କ'ଣ ସବୁ ମୁକ୍ତି ରତନା କରୁଛନ୍ତି । ଗାୟନ କରାଯାଉଛି - ଆତ୍ମା ତ ମନ ବୁଦ୍ଧି ସହିତ ରହିଛି । ଏହାର ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ହିଁ ଶାନ୍ତ ଅଟେ । ଏହାର ମୁଖ ନାହିଁ, କରମେନ୍ଦ୍ରିୟ ନାହିଁ ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଶାନ୍ତ ରହିବ ନା । ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ନିବାସ ସ୍ଥାନ ଶାନ୍ତିଧାମ ଅଟେ । ଯେଉଁଠାରେ ବିଲକୁଲ୍ ଶାନ୍ତି ରହିଥାଏ । ପୁଣି ସେଠାରୁ ଆମେ ପରଥମେ ସୁଖଧାମକୁ ଆସୁଛୁ । ଏବେ ଆମେ ଏହି ଦୁଃଖଧାମରୁ ସୁଖଧାମକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଉଛୁ । ବାବା ଆମକୁ ପରିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । ଏହା କେତେ ବଡ଼ ଦୁନିଆ ଅଟେ । ଏତେ ଜଟିଳ ଆଦି ସେଠାରେ ରହିବ ନାହିଁ । ଏତେ ପାହାଡ଼ ମଧ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ କେବଳ ଆମର ହିଁ ରାଜଧାନୀ ରହିବ । ଯେପରି ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ଛୋଟ ନମୁନା ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି ସେହିପରି ଆମର ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ବହୁତ ଛୋଟ ହେବ । କ'ଣ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଦେଖ! ଦେଖ ଏହା କେତେ ବଡ଼ ସୃଷ୍ଟି ଅଟେ, ଏଠାରେ ତ' ସମସ୍ତେ ପରସ୍ପର ସହିତ ଲଢ଼େଇ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏତେ ବଡ଼ ସୃଷ୍ଟି ବିନାଶ ହୋଇ, ବାକି କେବଳ ଆମର ହିଁ ରାଜ୍ୟ ରହିବ । ଏତେ ସବୁ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ, ତେବେ ଏସବୁ କୁଆଡ଼େ ଯିବ । ସମୁଦ୍ର ଗର୍ଭକୁ, ଧରିତ୍ରୀ ଗର୍ଭକୁ ଚାଲିଯିବ । ଏହାର ଚିହ୍ନ ବର୍ଣ୍ଣ ମଧ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ । ସମୁଦ୍ର ଭିତରକୁ ଯାହା ଯାଇଥାଏ, ତାହା ସେଠାରେ

ହଁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଥାଏ ଅଥବା ସାଗର ଗ୍ରାସ କରିଦେଇଥାଏ । ତତ୍ତ୍ୱ ତତ୍ତ୍ୱରେ, ମାଟି ମାଟିରେ ମିଶିଯାଇଥାଏ । ଏହି ଦୁନିଆଁ ହଁ ସତତପ୍ରସରଧାନ ହୋଇଯାଇଥାଏ, ସେହି ସମୟକୁ ନୂଆ ସତତପ୍ରସରଧାନ ପ୍ରକୃତି ବୋଲି କୁହାଯିବ । ସେଠାରେ ତୁମର ପରାକୃତିକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ରହିବ, ଲିପଟିକ୍ ଆଦି କିଛି ବି ଲଗାଇବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଆମେ ସଂସାରର ରାଜକୁମାର ହେଉଛୁ ।

ତୁମେ ଯଦି ଜ୍ଞାନ ସନ୍ତାନ ନ କରିବ ତେବେ ଦେବତା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆଉ କୌଣସି ଉପାୟ ହଁ ନାହିଁ । ବାବା ତ ସଦାସର୍ବଦା ସୁନ୍ଦର ଅଟନ୍ତି, ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଶୁଦ୍ଧାମଳ ହୋଇଯାଇଛ । ଏହି ପୁରୋହିତ ତ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଯାତ୍ରୀ ଅଟନ୍ତି ଯିଏ ଆସି ତୁମକୁ ସୁନ୍ଦର କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହାତ୍ମକ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛି । ମୁଁ ତ କେବେ ଶୁଦ୍ଧାମଳ ବା ଅପବିତ୍ର ହେଉନାହିଁ । ତୁମେ ଶୁଦ୍ଧାମଳରୁ ସୁନ୍ଦର ହେଉଛ । ଏକମାତ୍ର ମୁହାଁଟିର ଶିବବାବା ହଁ ସଦାସର୍ବଦା ସୁନ୍ଦର ଅଟନ୍ତି । ଏହି ବ୍ରହ୍ମମାବାବା ମଧ୍ୟ ଅପବିତ୍ରରୁ ସୁନ୍ଦର ପବିତ୍ର ହେଉଛନ୍ତି । ବାବା ତୁମ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱକୁ ସୁନ୍ଦର କରି ସାଥୀରେ ନେଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ହୋଇ ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ପଡିବ । ବାବା ତ ଶୁଦ୍ଧାମ-ସୁନ୍ଦର ହେଉ ନାହାନ୍ତି । ଗୀତାରେ ଭୁଲ୍ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ବାବାତ୍ମକ ବଦଳରେ କୃଷ୍ଣାତ୍ମକ ନାମ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ହଁ ପ୍ରଥମ ଭୁଲ୍ କୁହାଯାଉଛି । ସାରା ବିଶ୍ୱକୁ ସୁନ୍ଦର କରିଲାବାଲା ଶିବବାବା ଅଟନ୍ତି ତାତ୍ମକ ନାମ ପରିବର୍ତ୍ତେ ଯିଏ ସଂସାରର ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ପବିତ୍ର ହେଉଛନ୍ତି, ତାତ୍ମକ ନାମ ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି, ଏକଥା କେହି କ’ଣ ବୁଝୁଛନ୍ତି କି! ପୁଣି ଅରେ ଭାରତ ପବିତ୍ର ସୁନ୍ଦର ହେବ । ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ୪୦ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ସଂସାର ହେବ ଏବଂ ତୁମେ କହୁଛ ସାରା କଳପ ତ’ ୫ ହଜାର ବର୍ଷର ଅଟେ । ତେବେ ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହିତ କଥା ହେଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଅଧାକାଳ୍ପର ପୁରୋହିତ ଅଟେ । ତୁମେ ମୋତେ ତାଳିଆସିଛ - ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ, ଆମ ପୁରୋହିତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କର । ତେଣୁ ତାତ୍ମକ ମତରେ ଚାଲିବା ଦରକାର ନା । ତେଣୁ କରି ତୁମକୁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା ଏପରି କହୁନାହାନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ଧନ୍ଦା ଆଦି କର ନାହିଁ । ନାଁ, ଏସବୁ କିଛି କରିବାକୁ ହେବ । ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି, ପିଲାଛୁଆମାନଙ୍କୁ ସମ୍ଭାଳି କେବଳ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ କାହିଁକି ନା ମୁଁ ପତିତ-ପାବନ ଅଟେ । ଯଦିଓ ପିଲାମାନଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱ ନିଅ - ବାକି ଏବେ ଆଉ ସନ୍ତାନ ସୃଷ୍ଟି କର ନାହିଁ । ନଚେତ୍ ସେମାନେ ମନେ ପଡିବେ । ଏସବୁ ଥାଇ ମଧ୍ୟ ସବୁ କିଛି ଭୁଲିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ଯାହା କିଛି ଦେଖୁଛ ସବୁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଶରୀର ମଧ୍ୟ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ବାବାତ୍ମକ କ୍ଷୟ ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହୋଇଗଲେ ଏହି ଶରୀର ମଧ୍ୟ ନୂଆ ମିଳିବ । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସ । ବାବା ନୂଆ ଘର ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ମନ ହଟିଯିବା ଉଚିତ୍ । ସଂସାରରେ କ’ଣ ନ ରହିବ! ଅପାର ସୁଖ ମିଳିବ । ସଂସାର ତ ଏହିଠାରେ ହଁ ହେବ । ଦିଲ୍ଲୀର ମନ୍ଦିରରେ ପୂରା ସମାରକୀ ରହିଛି । ତଳେ ତପସ୍ୟା କରୁଛନ୍ତି । ପୁଣି ସଂସାର କେଉଁଠାରେ ଦେଖାଇବେ ? ତେଣୁ ଏହାକୁ ଛାଡ଼ ଉପରେ ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ତଳେ ରାଜଯୋଗର ତପସ୍ୟା କରୁଛନ୍ତି ଉପରେ ରାଜସ୍ୱପଦ ରହିଛି । ଏହି ମନ୍ଦିର କେତେ ସୁନ୍ଦର ଅଟେ । ଉପରେ ଅଚଳ ଘର, ସୁନାର ମୂର୍ତ୍ତି ରହିଛି । ତା’ ଉପରକୁ ପୁଣି ଗୁରୁ ଶିଖର ରହିଛି । ଗୁରୁ ସବୁଠାରୁ ଉପରେ ବସିଛନ୍ତି । ଉତ୍ତର ଉତ୍ତର ହେଉଛନ୍ତି ସତଗୁରୁ । ପୁଣି ମଝିରେ ସଂସାର ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ କରି ଏହି ଦିଲ୍ଲୀର ମନ୍ଦିର ତୁମର ସମାରକୀ ଅଟେ । ତୁମେ ରାଜଯୋଗ ଶିଖୁଛ ପୁଣି ଏହିଠାରେ ହଁ ସଂସାର ହେବ । ଦେବତାମାନେ ଏହିଠାରେ ଥିଲେ ନା । କିନ୍ତୁ ତାତ୍ମକ ପାଇଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ତିଆରି ହେଉଛି । ଆର୍ଛା!

ମିଠା ମିଠା ସିଲିଲି ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଏହି ଆଖିରେ ସବୁ କିଛି ଦେଖୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତା’କୁ ଭୁଲିବାକୁ ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । ପୁରୁଣା ଘରଠାରୁ, ଦୁନିଆଠାରୁ ମନ ତୁଟାଇ ଦେବାକୁ ହେବ । ନୂଆ ଘରକୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ ।

(୨) ପ୍ରତିଦିନ ଜ୍ଞାନ ସନ୍ତାନ କରି ସୁନ୍ଦର ପରୀ ବା ରାଜକୁମାର ହେବାକୁ ପଡିବ । ବାବା ଯେପରି ସୁନ୍ଦର ଏବଂ ଗୋରା ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ଯାତ୍ରୀ ଅଟନ୍ତି ସେହିପରି ତାତ୍ମକୁ ମନେପକାଇ ଆତ୍ମାକୁ କଳାରୁ ଗୋରା କରିବାକୁ ହେବ । ମାୟା ସହିତ ଯୁଦ୍ଧ କରିବାକୁ ଉଚିତ୍ ରହିବାର ନାହିଁ, ବିଜୟୀ ହୋଇ ଦେଖାଇବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ବୃତ୍ତି ଦ୍ୱାରା ପୁରୁଣା ସଂସ୍କାରର ଆକ୍ରମଣ ଠାରୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରହୁଥିବା ମାଷ୍ଟର ନଲେଦଫୁଲ ହୁଅ ।
ପୁରୁଣା ସଂସ୍କାର ସଂସ୍କାର କାରଣରୁ ହଁ ସେବାରେ ବା ସମ୍ବନ୍ଧ-ସମ୍ପର୍କରେ ବିଘ୍ନ ପଡିଥାଏ । ସଂସ୍କାର ହଁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ରୂପରେ ନିଜ ଆତ୍ମକୁ ଆକର୍ଷିତ କରିଥାଏ । ଯେଉଁଠାରେ କୌଣସି ଆତ୍ମକୁ ଆକର୍ଷଣ ରହିଥାଏ ସେଠାରେ ବୈରାଗ୍ୟ ବୃତ୍ତି ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଲୁଚି ରହିଥିବା ପୁରୁଣା ସଂସ୍କାର-ସଂସ୍କାରର ଅଂଶ ମଧ୍ୟ ସମୟ ଅନୁସାରେ ବଂଶର ରୂପ ନେଇ ବର୍ଣ୍ଣାଭୂତ କରିଦେଇଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ଜ୍ଞାନବାନ ଆତ୍ମା ହୋଇ ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ବୃତ୍ତି

ଦ୍ଵାରା ପୁରୁଣା ସଂସ୍କାରର, ସମ୍ବନ୍ଧ ଏବଂ ପଦାର୍ଥ ପ୍ରତି ଆସକ୍ତିର ଆକ୍ରମଣରୁ ମୁକ୍ତ ହୁଅ ତେବେ ସୁରକ୍ଷିତ ରହିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ମାୟା ପ୍ରତି ନିରତ୍ତ୍ଵ ହୁଅ ଏବଂ ପରସ୍ପର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନିରମାଣ ହୁଅ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***